

blandede os lidt mindre i Vorherres Anliggender, blev der vistnok baade Tid og Evne til at løse en og anden af de Opgaver, som vi nu er saa grumme hastige til at kalde for ganske uløselige ... det er nu min beskedne Mening.“

„Hvor længe skal dog den Mand have Lov til at tale om uvedkommende Ting?“ raabte Vilh. Pram i ophidset Tone op til Ordstyreren.

„Ja, Afslutning! ... Afslutning!“ lød det fra mange Sider.

Tilsyneladende fuldstændig behersket traadte Forstander Sejling frem og sagde:

„Jeg maa gøre Vilh. Pram opmærksom paa, at det er mig, der leder Mødet ... og jeg skal nok udføre mit Hverv uden hans Bistand.“

„Men Talerne maa dog i hvert Tilfælde holde sig til det foreliggende Emne.“

„Ja — ingen Upartiskhed!“ brølte en ungdommelig Stemme fra Baggrunden, og der rejste sig nu over hele Salen et almindeligt Spektakel. Ingen vilde længer høre, alle talte i Munden paa hinanden, ... mens Væveren smilende krøb ned fra Talerstolen og listede stille bort.

II

Om Aftenen henimod Solnedgang sad Ragnhild og Pastor Petersen paa en Bænk inde i Hotellets Have, der strakte sig ned til Vandet. De var begge meget medtagne af Nattens og Dagens Begivenheder. Særligt var Ragnhild dybt rystet. Hun sad og krøb sammen i et stort Sjal og saae næsten gammel ud.

Det var da ogsaa Pateren, der førte Ordet. Han fortalte om nogle Demonstrationer, som Emanuels Tilhængere havde sat i Scene, da han under Bevogtning af den tilkaldte Læge og en anden Mand var bleven kørt bort i Kromandens gamle Kalechevogn. Den Stumhed, hvormed disse Mennesker var bleven slagen under deres Mesters saa ulykkelige Optræden ved Mødet den foregaaende Aften, var nemlig atter hævet, efterat det Rygte var opstaaet, at man oppe paa Højskolen havde kommet noget